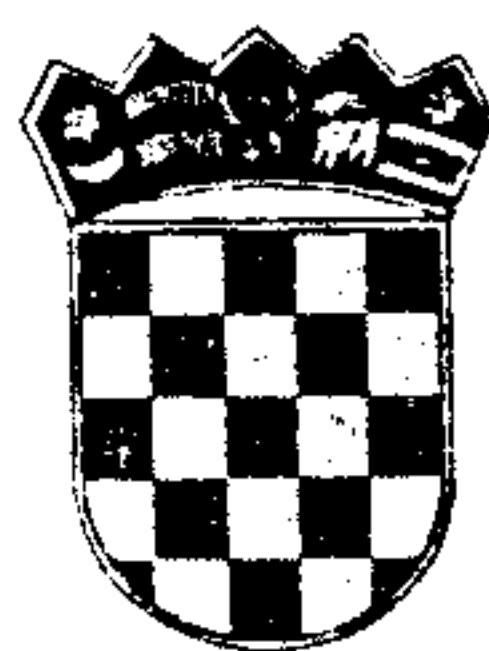

K-2/00-40

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Županijski sud u Karlovcu u vijeću sastavljenom od sudaca ovog suda Mladena Kosijera, kao predsjednika vijeća, i Đurđice Šterk, te sudaca porotnika Petra Rebrovića, Barbare Šprajcer i Mije Šegulića, kao članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Alme Starešina, u kaznenom predmetu protiv I okr. Zdravka Pašića i II okr. Milana Grubješića, radi kaznenog djela iz čl.120.st.1. OKZRH, nakon glavne i javne rasprave zakazane povodom optužnice Županijskog državnog odvjetništva u Karlovcu od 31. siječnja 2001. godine broj K-DO-3/01, dovršene dana 13. studenog 2001. godine, a objavljene 16. studenog 2001. godine u nazočnosti županijskog državnog odvjetnika u Karlovcu Ljubice Fiškuš-Šumonja, u odsutnosti I okrivljenika, a u nazočnosti njegovog branitelja po službenoj dužnosti Hasana Karajića, odvjetnika iz Karlovca, te II okrivljenika osobno uz branitelje mr. Dragana Milačića i Gordanu Keglević, odvjetnike iz Zagreba,

p r e s u d i o j e

I. okr. ZDRAVKO PAŠIĆ, sin Mane, r. 25.3.1963. godine u Broćancu, s posljednjim poznatim prebivalištem u Rakovici, Broćanac 46, Srbin, u bijegu

II okr. MILAN GRUBJEŠIĆ zv. "Špijun", JMBG 0109948360065, sin Miloša, r. 1.9.1948. godine u Klokoču, gdje i prebiva kbr. 15, Srbin, drž. RH, KV tokar, rastavljen, otac jednog djeteta,

k r i v i s u

što su:

noću 22/23 prosinca 1991. godine, a prema prethodnom dogovoru, i to I okrivljeni Pašić Zdravko kao pripadnik točno neutvrđene četničke postrojbe, a II okrivljeni Milan Grubješić kao član općinske vlasti tzv. "SAO Krajine" u Slunju iz Doma zdravlja u Slunju, a s ciljem da ga usmrte, odveli doktora Dragutina Krušića, Hrvata, koji je nakon okupacije Slunja od tzv. "vojske SAO Krajine" ostao u Domu zdravlja Slunj - crnim mercedesom vlasništvo Milana Grubješića u mjesto Mali Vuković, te ispred gostionice "Suzi" protivno čl. 3. st. 1. t. 1. IV Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949. godine, a posebno protivno čl. 4. st. 2. t. a) Dopunskog protokola

Ženevskim konvencijama od 12. kolovoza 1949. godine o zaštiti žrtava nemeđunarodnih oružanih sukoba (Protokol II) usvojenog u Ženevi 8. lipnja 1977. godine, te bez ikakvog povoda ispalili u istog više hitaca iz pištolja i AP puške i lišili ga života,

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba ubijali civilno stanovništvo,

čime su počinili kazneno djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratnim zločinom protiv civilnog stanovništva – označeno u čl. 120.st.1. OKZRH, pa se temeljem čl. 120.st.1. OKZRH

o s u d u j u

obojica na kaznu zatvora u trajanju od 12 (dvanaest) godina svaki.

Temeljem čl. 45.st.1. ZKP/93 II okr. Milanu Grubješiću u izrečenu kaznu zatvora uračunava se vrijeme provedeno u pritvoru počam od 2. studenog 2000. godine pa nadalje.

Temeljem čl. 90.st.4. ZKP II okr. Milan Grubješić oslobađa se naknade troškova kaznenog postupka, te isti padaju na teret proračuna.

Obrazloženje

Županijsko državno odvjetništvo u Karlovcu optužnicom od 31. siječnja 2001. godine broj K-DO-3/01 optužilo je I okr. Zdravka Pašića i II okr. Milana Grubješića zbog kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120.st.1. OKZRH a kako je to поближе činjenično i pravno opisano u izreci presude time da su na raspravi dodane riječi u činjeničnom opisu "Hrvata, koji je nakon okupacije Slunja od tzv. vojske SAO Krajine ostao u Domu zdravlja Slunj" čime se nije diralo u identitet optuženja niti u bitnome mijenjala optužnica već se po mišljenju ovog suda radilo samo o korekciji činjeničnog opisa.

Obzirom na nedostupnost I okr. Zdravka Pašića koji se nalazi u bijegu a da su bile ispunjene pretpostavke za suđenje u odsutnosti to je temeljem pravomoćnog rješenja ovoga suda od 6. ožujka 2001. godine provedeno suđenje protiv I okr. Zdravka Pašića u njegovoj odsutnosti.

II okr. Milan Grubješić poriče izvršenje kaznenog djela koje mu se stavlja na teret. Negira da bi bio član ratnog predsjedništva, već ističe da je u Slunj prvi puta došao u studenome 1991. godine i to po radnoj obavezi iz Vojnića i da je u tadašnjoj "SAO Krajini" bio raspoređen u Poduzeće "Komunalac" Slunj na održavanje vodovodne mreže. Povremeno je nosio vojnu uniformu, ali samo zato da ne bi zaprljao svoju civilnu odjeću, a u tadašnjoj RSK bio je mobiliziran svega dva do tri dana negdje u svibnju 1994. godine. Sijeća se, jednog dana krajem prosinca 1991. godine na poziv kapetana JNA po imenu Ljubiša bio je u Veljunu u lokalu Svete Dragojevića na slavlju krštenja istog kapetana. Ostao je negdje do 22 sata i svojim automobilom mercedes 280-C crne boje vratio se u Slunj. Petnaestak minuta nakon što je došao, kod njega je došao okrivljeni Pašić Zdravko zvani "Omer", lupao mu po vratima, te kad ga je probudio rekao mu je da treba hitno voziti doktora Krušića, jer da je jedini doktor, i to u Cetingrad, gdje je upala neka diverzantska

grupa i ima puno ljudi ranjenih. Na traženje Pašića krenuo je svojim mercedesom prema Domu zdravlja Slunj gdje je trebao biti doktor Krušić. S njime je išao još jedan Srbijanac po nazivu "Cigo" koji je bio u vojnoj uniformi i naoružan. Došavši do Doma zdravlja otišao je prema Domu zdravlja po doktora, kako mu je rekao Pašić, a Pašić i "Cigo" ostali su u automobilu. Lupanjem po vratima dozvao je jednu medicinsku sestru koja mu je otvorila vrata i on joj je rekao da hitno treba doktora Krušića, koji je tada bio jedini liječnik u Domu zdravlja, da u Cetingradu ima više ranjenika kojima treba pružiti pomoć. Iza toga izišao je doktor Krušić, kome je opet ponovio da treba ići na intervenciju u Cetingrad. S doktorom je došao do svojih kola i sjeo u kola u kojima su čekali Pašić i "Cigo". On je sjeo za upravljač i krenuo cestom prema Cetingradu, no, prije nego što su izašli iz Slunja Pašić mu je rekao da je pijan, te da će on voziti, a on neka ide spavati. Na ove Pašićeve riječi zaustavio je vozilo, izišao van i predao vozilo Pašiću koji je sjeo za upravljač te s "Cigom" i doktorom Krušićem produžio vozilom prema Koranskom mostu, odnosno Cetingradu. On je otišao svojoj kući spavati, a na odlasku je rekao Pašiću da u vozilo natoči goriva i ostavi mu vozilo pred kućom kao što je to obično i činio. Njegov automobil bio je, naime, mobiliziran i ukoliko je bila potreba vozio ga je netko drugi. Slijedeće jutro otišao je na posao u "Komunalac" i tu čuo od djelatnice "Bobe" da je ubijen prethodnu noć doktor Krušić. Nakon osam do deset dana pozvan je u policiju Slunj gdje mu je Ajdinović Pero, tada major državne bezbednosti rekao da bi bilo najbolje da ide u Rijeku raditi u Tvornicu "Torpedo". Pitao je razlog, a oni su rekli da je to njegov zadatak i da njegov odlazak u Rijeku nije problem jer će ga tamo čekati veza. Odbio je njihov prijedlog rekavši da će ako dođe u Rijeku tamo sigurno biti strpan u zatvor, a shvatio je da su ga htjeli poslati na nekakav špijunski zadatak. Kako je on uporno odbijao odlazak u Rijeku isti su vršili na njega pritisak i rekli mu da će mu staviti na teret ubojstvo doktora Krušića. Otprilike mjesec dana kasnije bio je pozvan kao svjedok u sud u Glinu i tom pozivu se odazvao, ali došavši u Glinu bio je odmah stavljen u pritvor gdje je ostao određeno vrijeme i to zbog sumnje da je počinio ubojstvo doktora Krušića. U pritvoru je bio približno mjesec dana nakon čega je pušten na slobodu, a postupak protiv njega je obustavljen. Odgovorio je, također, da nije tražio da s doktorom ide sestra, a doktor Krušić sa sobom ponio je i svoju doktorsku torbu kada je išao u auto.

Pored toga dodaje da su Pašić i "Cigo" obojica imali maskirne uniforme te da je Pašić bio naoružan sa automatskom puškom i pištoljem.

U istražnom postupku okrivljenik je naveo da kada su krenuli od Doma zdravlja sa dr. Krušićem da je potpuno bio siguran da sa njima nije krenuo policajac Predrag Pekeč zv. Peđa dok je na glavnoj raspravi promijenio svoju obranu time da je potvrdio da je sa njima svima krenuo i taj policajac Predrag Pekeč i da je to prava istina te da je u istrazi bio zbunjen. U odnosu na raspored u vozilu navodi da se baš ne sijeća točno gdje je tko sjedio ali da mu je poznato da osobu koju najviše poštuje posjedne na zadnje desno mjesto u vozilu pa je tako siguran da je dr. Krušić sjedio na tom mjestu. U opširnom dijelu obrane opisuje mobilizaciju vozila u Vojniću te dolazak 21.11.1991. godine u Slunj i da je tada bio kod Bosnića koji je bio predsjednik ratnog predsjedništva i koji ga je rasporedio na poslove kontrole prerade vode i proizvodnju stolarije. Ponovo je potvrdio da nije bio član ratnog predsjedništva koje je imalo pet članova i koje je imenovao. Opisuje svoju vožnju mobiliziranim vozilom koju je izvršavao po nalogu time da nije pitao kuda se ide i po kojim zadacima. Tvrdi da je od doma zdravlja prešao najviše do 1 km do mjesta na cesti gdje se zaustavio, a što je 30m od njegovog stana, kada je on otišao u stan a na mjesto vozača je sjeo Pašić. Zatim navodi da je jednom prilikom 1994.g. bio raspoređen u jedinicu

i dobio ratište u BiH gdje se namjerno sam ranio u nogu kako ne bi sudjelovao u bilo kakvim akcijama. Prilikom mobilizacije vozila u Vojniću i njegove mobilizacije zadužio je automatsku pušku koju je držao u bunkeru vozila a ključeve razdvojio od bunkera kako mu se ne bi događalo da mu nestaju osobne stvari. Sa nikim od svjedoka nije bio u zavadnji a samo po viđenju je poznavao Dmitra Višnjića. Posebno opisuje kako je došao do tog mercedesa koji je bio mobiliziran i svoj povratak u Republiku Hrvatsku kao i posao u Italiji te da mu je bila želja da se vrati u RH nakon što je izbjegao u vojno redarstvenoj akciji "Oluja". Prilikom mobilizacije vozila u Vojniću budući je bilo luksuzno vozilo uglavnom je vozio od generala pa naniže po činovima time da je prilikom vožnje tih osoba sa visokim činovima uvijek bila pratnja i u vozilu i izvan vozila. Pored niza drugih detalja kao i vođenja postupka pred sudom u Glini gdje je došlo do prekida istrage na koncu zaključuje da mu je žao što se takav čin dogodio ali da on za to ne snosi krivnju niti je to djelo počinio.

U dokaznom postupku a radi utvrđenja činjeničnog stanja sud je saslušao kao svjedoke Manu Čokeša, Dmitra Višnjića, Draženka Višnjića, te pročitao iskaze svjedoka Marijane Oštrina, Tatjane Trbojević udane Velimirović i Gojka Velimirović, izvršio uvid u odluku o ratnom predsjedništvu (88-89), rješenje (89), u zapisnik (91,92) , u sl. bilješku (107), ekspertizu (119), fotodokumentaciju (120), zahtjev za ukidanje pritvora i rješenje o ukidanju pritvora (63,64), socijalnu anamnezu (149), rješenje o prekidu istrage od 25.11.1992.g. Na osnovu ovako provedenog dokaznog postupka utvrđeno je da su okrivljenici počinili utužena kaznena djela.

Unatoč protivljenju obrane sa čitanjem iskaza svjedoka koji nisu pristupili na raspravu i to Trbojević Tatjana, Velimirović Gojka i Marijane Oštrine sud je iste iskaze pročitao temeljeći svoju odluku na čl. 323.st.1.t.1.ZKP. Naime, svjedok Marijana Oštrina nije mogla pristupiti na raspravu zbog bolesti o čemu postoji izvješće liječnika psihijatra u spisu, a svjedoci Tatjana Trbojević i Gojko Velimirović nisu u mogućnosti pristupiti na sud obzirom da se nalaze u SRJ i da nemaju potrebne vize. O tome su pismeno obavijestili sud (list 191) pa je vijeće smatralo da su ispunjene pretpostavke za čitanje iskaza navedenih svjedoka koje su dali u istražnom postupku.

Također su odbijeni dokazni prijedlozi obrane radi provođenja rekonstrukcije događaja, izuzimanja oružja i streljiva od HV i policije kojim su bili zaduženi okrivljenik kao i Pekeč da bi se izvršilo balističko vještačenje tog oružja u pravcu utvrđenja tko je doista pucao i iz kojeg oružja je pucao, te da se izvrši upit na MUP za svjedoka Dmitra Višnjića koje funkcije obnaša i da se sasluša dr. Ljuština koji je vršio ekspertizu na okolnost koja rana bi bila smrtonosna za oštećenika. Ovi prijedlozi su odbijeni obzirom da se oružje nije moglo izuzeti niti u tzv. SAO Krajini u vrijeme kada je vršena obrada po policajcima u Slunju i kada to područje nije bilo pod ingerencijom hrvatskih vlasti pa stoga nije niti moguće provođenje balističkog vještačenja. U odnosu na liječničko vještačenje nesporna je ekspertiza dr. Ljuštine odnosno vanjski pregled leša oštećenika gdje su konstatirane i opisane ulazne i izlazne rane a iz čega proizlazi da je oštećenik doista doslovno izrešetan i utvrđivanje koja rana bi bila smrtonosna za oštećenika doista nije niti bitno niti relevantno jer je očito da je takvo pucanje kod oštećenika nesporno izazvalo trenutnu smrt. Zbog nedostupnosti I okr. kao i nemogućnosti prisustvovanja svjedoka Pekeča koji se nalazi u SRJ, a koji je očito prema iskazima svjedoka bio jedini očevidac događaja to se i provođenje rekonstrukcije ukazuje nepotrebnim a nesporna je činjenica da je svjedok D Mitar Višnjić zaposlen u policiji.

Svjedok **Dmitar Višnjić** iskazao je da je krajem prosinca 1991. godine obavljao dužnost milicajca tadašnje "SAO Krajine" u Slunju i radio na kontrolnom punktu na Koranskom mostu u Slunju. Kritične noći radio je s Draženkom Višnjićem i nalazili su se na istom punktu. Negdje oko pola noći iz pravca Slunja naišlo je osobno vozilo marke mercedes crne boje koje je zaustavio, te je ustanovio da se za upravljačem nalazio Milan Grubješić, a u vozilu su još bili Pašić Zdravko, Pekeč Predrag i doktor Krušić Dragutin, liječnik iz Slunja, koje je sve od ranije poznao. Samo ih je pitao kuda idu, te mu je Grubješić rekao da imaju ranjenih u Cetingradu i da s doktorom idu na intervenciju. Nakon otprilike pola sata iz pravca Cetingrada pojavilo se isto ovo vozilo, dakle, crni mercedes u kojem je vidio da se nalazio Grubješić za upravljačem, te Pašić Zdravko i Pekeč Predrag, dok doktora Krušića nije vidio. Ujutro oko 7,00 sati kada je predao smjenu u stanici čuo je da je ubijen doktor Krušić, te da se nalazi mrtav ispred gostionice "Suzi". Čuo je da je u policiji provedena istraga u svezi ovog događaja, a po Slunju se je pričalo da su doktora Krušića ubili Pašić Zdravko i Grubješić Milan. Na glavnoj raspravi pobliže objašnjava da su na istom kontrolnom punktu dežurala obično dva civilna milicajca i dva vojna te su imali jednu kućicu tako da su izvan kućice kontrolu osoba i vozila vršili obično jedan vojni i jedan civilni policajac. Sto posto je siguran da je prilikom kontrole vozila, crnog mercedesa, za upravljačem bio Milan Grubješić i da su se u vozilu nalazili Zdravko Pašić, Predrag Pekeč i dr. Dragutin Krušić. Unatoč mraka na punktu navodi da su imali jednu bateriju kojom su se služili i da je prilikom osvjetljavanja ove osobe prepoznao te da su dvojica okrivljenih bili u maskirnim odorama. Pokojni dr. Krušić tom prilikom na sebi je imao bijelu bluzu ili kutu. Inače dodaje da je crni mercedes II okr. Grubješića bio poznat svima u Slunju jer misli da je to bio i jedini a nije znao o kakvom se vozilu radilo kritične zgrade sve dok ga nije zaustavio. Uglavnom je tim mercedesom upravljao Grubješić. Taj mercedes je često puta prolazio tim punktom i po danu ga nisu zaustavljali već su odmah dizali rampu na punktu.

Svjedok **Draženko Višnjić** iskazao je da je u vremenu od 16.11.1991. godine do 2. ili 3.1.1992. godine radio kao milicajac u tadašnjoj SJB Slunj, "SAO Krajina". Uglavnom je obavljao poslove kontrole na pojedinim prilazima samome Slunju, pa tako i na kontrolnom punktu na Koranskom mostu u Slunju. Jedne noći krajem prosinca 1991. godine, datuma se više ne sjeća, također je radio na punktu na Koranskom mostu i zajedno s Višnjić Dmitrom. Pored njih radila su još dva vojna policajca JNA s oklopnim vozilom i to se radilo na takav način da je uvijek bio jedan vojni i jedan civilni policajac koji su kontrolirali punkt. Sjeća se kritične večeri. U neko doba noći preko kontrolnog punkta u Slunj je ušao crni mercedes u kojem su bile dvije ili tri osobe. To vozilo nije niti posebno kontrolirano jer ga je od ranije poznao obzirom da je često prolazilo preko ovog mosta i da su ga obično vozili iz općine za službene potrebe. Slijedeći dan čuo je da je odveden doktor Krušić Dragutin i ubijen te noći, ali on o tome ništa ne zna. Na glavnoj raspravi dodaje da se dežuralo i kontrola vršila bez nekog posebnog rasporeda tako da nema spoznaje da li je to vozilo mercedes ponovno napuštalo Slunj i vraćalo se natrag pa pretpostavlja da je tada na samoj rampi bio kolega Dmitar Višnjić i još jedan vojni policajac dok je on u to vrijeme vjerojatno bio u kućici. Potvrđuje da su na punktu imali bateriju radi kontrole po noći. Vrativši se ujutro u policijsku stanicu nije siguran da li mu je Pajić Miloš ili komandir kazao da se neko vrijeme ne pojavljuje u stanici u Slunju radi osobne sigurnosti.

Svjedok **Mane Čokeša** u svom iskazu izjavio je da je krajem 1991. godine i to baš u vrijeme kada je ubijen doktor Dragutin Krušić radio kao operativni djelatnik tadašnje SJB Slunj, "SAO Krajine". Kad je ujutro došao na posao, 23.12.1991. godine, dežurni

policajac upoznao ga je da je tijekom noći ubijen doktor Krušić Dragutin, te da je obavljen uviđaj. Saznavši ovo isto jutro otišao je na lice mjesta u Mali Vuković do lokala "Suzi" i sijeća se da je bio snijeg oko 5 cm te da je vidio tragove vozila koje je došlo iz pravca Slunja, okrenulo se ispred lokala i vratilo se u Slunj. Negdje ispred lokala pronašli su i jednu čahuru. On je formirao ekipu koja je obrađivala ovaj slučaj, a u istoj se nalazio i Glamočlija Pero, te Trbojević Mane i još nekoliko drugih policajaca i na osnovu prikupljenih podataka podnio je kaznenu prijavu protiv osumnjičenih Pašić Zdravka i Grubješić Milana zbog kaznenog djela ubojstva i to tužilaštvu u Glini. Informativni razgovor s osumnjičenima Pašićem i Grubješićem nije obavio niti ih je lišio slobode, jer za te radnje nije imao podršku tadašnjeg načelnika i drugih pretpostavljenih. Poznato mu je, također, da je Grubješić Milan u kritično vrijeme bio zaposlen u "Komunalcu", a i član ratnog predsjedništva Slunj, ali nije mu poznato točno do kada je bio član. Pašić Zdravko u početku je radio kao milicajac, ali nakon nekog vremena odstranjen je iz milicije i nije mu točno poznato kakvu je dužnost obnašao u vrijeme ubojstva doktora Krušića, ali zna da je bio u nekoj postrojbi. Na glavnoj raspravi mijenja svoj iskaz u tom pravcu da navodi da nije siguran da li je u kritično vrijeme II okr. Milan Grubješić bio član ratnog predsjedništva ali da mu je poznato da je radio u Komunalcu u Slunju. Sam je sastavio kaznenu prijavu protiv Zdravka Pašića i Milana Grubješića koji su osumnjičeni za ubojstvo a koju je temeljio na osnovu iskaza svj. medicinske sestre Trbojević, Pekeč Predraga i djelatnika policije koji su bili na punktu pri izlasku prema Karlovcu te izjave Olujić Janje. Posebno dodaje da nije izuzeto oružje od osumnjičenih upravo zato što nije obavljen niti informativni razgovor sa osumnjičenima jer nije imao podršku pretpostavljenih.

Svjedok Gojko Velimirović saslušan u istrazi iskazao je da je za vrijeme rata radio kao milicioner u Slunju na osiguranju raznih objekata. Jednog jutra krajem 1991. godine kada je došao na posao netko je rekao da je ispred gostionice "Suzi" viđen leš muškarca obučen u bijelu odjeću. Rukovodioci su pitali da tko znade voziti "landrover" radi odlaska na očevid pa se je on javio i tako je s Glamočlijom i još nekim milicajcem otišao ispred gostionice "Suzi" gdje je na stepenicama vidio osobu u bijelom liječničkom ogrtaču koja je ležala mrtva, leđima na stepenicama i odmah je prepoznao da se radi o doktoru Krušiću kojeg je od ranije poznavao kao liječnika. Uviđaj u pravom smislu uopće nije vršen već su oni uzeli leš, unijeli ga u vozilo i odvezli u Dom zdravlja. Kada su leš podigli na stepenicama na mjestu gdje je leš ležao vidjeli su puščano zrno call. 7,62 mm, gotovo neoštećeno. Na lešu su primjetili da je odjeća oštećena kao da je prostrijeljena. Kasnije tijekom rata na raznim mjestima i od raznih ljudi čuo je da se javno govorilo da su doktora Krušića ubili Pašić Zdravko i Grubješić Milan.

Svjedok Tatjana Trbojević prije rata radila je kao medicinska sestra u Zagrebu, a početkom rata došla je u Slunj i počela raditi u Domu zdravlja 1991. godine. Negdje krajem prosinca 1991. godine, datuma se više ne sijeća, glavna sestra Sijerić Milka ju je zamolila da tu noć dežura umjesto nje, a na što je ona i pristala obzirom da nije imala drugih obaveza. Tu noć s njom u dežurstvu nalazila se još kuharica Božić Dušanka i njezin muž, te liječnik Krušić Dragutin. Doktor Krušić je inače u pravilu noću bio u Domu zdravlja gdje je i spavao i samo iznimno je odlazio u svoj stan uz prethodno odobrenje milicije. Negdje ranije navečer u Dom zdravlja došli su i dva pripadnika tadašnje milicije Slunj i to Pekeč Predrag i Bunčić Željko. Svi naprijed navedeni nalazili su se te večeri u

jednoj prostoriji koja je služila za odmor osoblja kao i spavaonica, a ujedno tu su se i hranili.

Negdje oko pola noći netko je počeo lupati na prozor te prostorije i vikati "Gdje je doktor? Imamo tri ranjena u Cetingradu!" ili nešto slično. Ona i doktor Krušić su se tada ustali, kao i spomenuta dva milicionera i krenuli prema izlasku iz zgrade, stepenicama prema izlaznim vratima. Doktor Krušić sa sobom ponio je i liječničku torbu. Dok su se penjali stepenicama prema izlaznim vratima netko je izvana rekao da sestre ne treba. Kada su došli do izlaznih vrata vidjela je do tada dva nepoznata uniformirana čovjeka, a kasnije je te ljude i vidjela u Slunju i iz razgovora s ljudima saznala da je jedan od njih Zdravko Pašić, a drugi Milan Grubješić, a kasnije ih je i dobro poznavala. Odmah zatim ova dvojica koja su došla u Dom zdravlja, tj. Pašić i Grubješić, zajedno s doktorom Krušićem i Pekeč Predragom krenuli su iz Doma zdravlja i sjeli u parkirani osobni automobil crne boje, te sva četvorica automobilom otišli ispred Doma zdravlja prema glavnoj cesti koja je vodila kroz Slunj, ali nezna kuda su dalje otišli. Nakon otprilike pola do jednog sata u Dom zdravlja vratili su se Grubješić Milan i Pekeč Predrag time da je Grubješić donio liječničku torbu koju je sa sobom prilikom odlaska ponio doktor Krušić. Pitala ga je da gdje je doktor, a Grubješić je odgovorio "Doći će". Ostavio je u prostoriji torbu i otišao. Nakon toga pitala je Pekeča ponovo da gdje je doktor, a ovaj joj je odgovorio "Doktor je ubijen". Ona dalje nije ništa pitala, a Pekeč joj je nakon toga samo rekao da ju moli da nikome ne reče da je on išao s ovima u automobilu i bio je jako prestrašen pa mu je ona obećala da to neće niti govoriti. Ujutro prije nego je otišla iz dežurstva sačekala je doktora Ljuština Milorada, tadašnjeg šefa Doma zdravlja i glavnu sestru Sijerić Milku te je objema rekla što se te večeri dogodilo. Ubrzo nakon toga u Dom zdravlja počeli su dolaziti i milicajci koji su tu jeli i između sebe su govorili da se ispred gostionice "Suzi" nalazi leš čovjeka u bijelom, te je netko rekao da se vjerojatno radi o doktoru Krušiću. Isti je, naime, kad je otišao imao na sebi bijelu liječničku bluzu i bijele hlače. Istoga dana milicija ju je odvela u stanicu te ju pitala što se u toku noći dogodilo pa im je ona to sve i ispričala. Kasnije je iz pričanja po Slunju čula da su doktora Krušića ubili Pašić Zdravko i Grubješić Milan, tj. one osobe koje su kritične večeri i došle po njega u Dom zdravlja.

Svj **Marijana Oštrina**, iskazala je da je bila zaposlena prije rata kao medicinska sestra i to od 1983. godine u Domu zdravlja Slunj te je radila s doktorom Krušićem. Nakon pada Slunja, odnosno okupacije 16.11.1991. godine ostala je raditi u Domu zdravlja još do 25.11.1991. godine, ali kao čistačica jer su joj zabranili rad s pacijentima.

Naime, nakon pada Slunja ona i doktor i nisu bili svjesni da je Slunj pao, te je ona 16.11.1991. godine izašla van i tada naišla na vojnike koji su je odmah i zarobili. Slijedećeg dana su je pustili pa je ona oko 9,00 sati došla u Dom zdravlja i rekla doktoru Krušiću što se je dogodilo, ali oni više nisu imali kuda otići i odlučili su ostati. Nakon toga u zgradu su došli vojnici, naredili im da izađu van, te su nju ponovno odveli u zatvor gdje se je ona nalazila do 6.12.1991. godine, kada je puštena iz zatvora. Svaki dan se je morala javljati na raspored i dobivala radnu obavezu i više nije smjela dolaziti u Dom zdravlja. Ona o ubojstvu doktora Krušića nezna konkretno ništa, ali ga je ona obukla u mrtvačnici nakon što je ondje dovezen i ležao nekoliko dana. Dana 27.12.1991. godine je sahranjen. Ona je primijetila da je isti imao prostrijelnu ranu glave, čela i zatiljka, te više prostrijelnih rana prednje i stražnje strane grudnog koša, trbuha i nogu. Na osnovu toga zaključila je da je ubijen rafalom iz nekog automatskog oružja, a što je i čula u Slunju od ljudi.

Iz priložene odluke od 16.11.1991. godine vidljivo je da je u Slunju formirano ratno predsjedništvo čiji je predsjednik bio Mile Bosnić, a na listu 89 navedeni su članovi ratnog predsjedništva.

Iz zapisnika ratnog predsjedništva od 12.2.1992. godine (list 92) vidljivo je da upravo predsjednik Bosnić govori da po pitanju zahtjeva Grubješića treba odobriti s tim da podnese račune da se zna točno koja će mu svota biti isplaćena, a iz čega je nesporno da je o njegovom zahtjevu raspravljano te da je obavljao određenu ulogu u vlasti tadašnje općine Slunj koja je formirana nakon okupacije Slunja 16.11.1991.g.

Iz službene zabilješke (list 107) sačinjene po Petru Glamočliji tadašnjem djelatniku milicije Slunj dana 25.12.1991.g. proizlazi da je prilikom očevida u Malom Vukoviću kod gostionice "Suzi" gdje je pronađen leš dr. Krušića nađena određena količina čahura ispaljenih iz vatrenog oružja automatske puške i pištolja call. 7,62 mm. Sva zrna i čahure su cal. 7,62mm tako da su mogla biti ispaljena ili iz automatske puške ili poluautomatske puške ili iz pištolja TT.

Iz ekspertize – sudsko medicinske sačinjene po dr. Miloradu Ljuštini vidljivo je da je izvršen vanjski pregled leša pok. dr. Dragutina Krušića te da je utvrđen cijeli niz prostrijelnih rana po cijenom tijelu i zaključeno da su rane nanijete vatrenim oružjem. Također je utvrđeno da je pravac projektilskih kanala prav ili kos pa da se daje zaključiti da je pucano ravno i koso sa lijeve strane. Smrt je nastupila trenutno.

Iz fotodokumentacije na listu 120 utvrđeno je da je dana 2.7.1996. godine izvršena ekshumacija leša pokojnog Dragutina Krušića na mjesnom groblju u Slunju.

Iz uvida u preslike dokumentacije na listovima 63, 64 i 206 spisa Ki 13/29 Okružnog suda u Glini proizlazi da je povodom zahtjeva Mirić Ninka branitelja Grubješić Milana protiv istog ukinut pritvor dana 25.11.1992.g. te da je istog dana istraga prekinuta obzirom da je okružni javni tužilac predložio da se istraga prekine. Iz navedenoga se nesporno daje zaključiti da do optuženja ili meritornog rješavanja kaznenog predmeta u Glini nije ni došlo.

Prije analize provedenog postupka potrebno je naglasiti kako je prikupljanje dokaza za izvršenje određenih kaznenih djela sa privremeno okupiranog područja znatno otežano ili gotovo nemoguće. Naime, već iz iskaza svjedoka Mane Čokeša vidljivo je da je njemu kao operativcu policije bilo onemogućeno izuzimanje oružja od osumnjičenih kao i obavljanje informativnih razgovora. Stoga je bilo kakvo balističko vještačenje u cijelosti nemoguće. Balističkim vještačenjem jedino bi se moglo ustanoviti temeljem vanjskog pregleda leša pravac ulaznih i izlaznih rana kao i eventualna udaljenost pucanja a što je u ovom slučaju nepotrebno jer je već i po liječniku koji je izvršio vanjski pregled leša utvrđeno da je pucano iz dva pravca. Nesporno je također da je oštećenik zadobio mnogobrojne prostrijelne ozljede po cijelom tijelu te da je smrt nastupila trenutno. Nadalje, glede streljiva vidljivo je da su sva streljiva cal. 7,62mm a koja mogu potjecati odnosno biti ispaljena bilo iz automatske puške, poluautomatske puške ili pištolja TT cal. 7,62mm. Također prema iskazu svjedoka Tatjane Trbojević nesporno proizlazi da su oba okrivljenika bila obučena u maskirne odore a to potvrđuje i svj. DMITAR VIŠNJIĆ koji je izvršio kontrolu na punktu na Koranskom mostu. Sam II okrivljenik Milan Grubješić potvrđuje da je Zdravko Pašić bio odjeven u maskirnu uniformu i da je bio naoružan automatskom puškom i pištoljem a da je on u svom vozilu imao u bunkeru zaduženu

automatsku pušku još iz Vojnića. Sve to upućuje na zaključak da je moglo biti pucano iz bilo kojeg od navedenih oružja. Međutim, indikativan je upravo vanjski pregled leša pokojnika po dr. Miloradu Ljuštini gdje isti navodi da je pravac projektilskih kanala prav ili kos i da se dade zaključiti da je pucano ravno i koso sa lijeve strane. Takav zaključak upućuje da je doista na oštećenika pucano iz dva pravca a kako to ne može istovremeno učiniti jedna osoba opravdan je zaključak da su u likvidaciji pokojnika učestovale dvije osobe i to upravo I i II okrivljenik. Pri tome je manje bitno da li je pucano i da li su obojica pucali iz automatske puške koju su svaki držali ili je koji od njih imao automatsku pušku a drugi pištolj budući su pronađene čahure i zrna sva 7,62mm i mogu potjecati iz bilo kojeg od navedenih oružja. Bitno je postupanje u datoj situaciji tih osoba tj. okrivljenih da su imali za cilj likvidirati pokojnika bez posebnih motiva dakle, samo zato što je na tom području, koje je bilo privremeno okupirano, ostao kao osoba hrvatske nacionalnosti, civil. Pri tome su jasno postupili protivno navedenim Ženevskim konvencijama a u čemu se očituje upravo razlika između ubojstva i pravne kvalifikacije ratnog zločina.

Kao što je već navedeno budući da nije moguće doći do neposrednog očevidca to je sud analizirao provedene dokaze i obranu okrivljenika Milana Grubješića. Potrebno je napomenuti da okrivljenik u svojoj obrani iznosi podatak da se sam 1994.g. ranio a da bi izbjegao daljnje sudjelovanje u borbama a što nije priznao tadašnjim vlastima te da se razveo formalno radi zadržavanja stana po supruzi a što unatoč nastojanju prikazivanja u dobrom svjetlu ponešto govori o njegovoj ličnosti. Njegova obrana kako u istrazi tako i na glavnoj raspravi da uopće kritične večeri nije prelazio kontrolni punkt doista je neprihvatljiva a pri čemu želi prikazati da nije bio nazočan prilikom likvidacije pok. dr. Krušića. Ovakova obrana neprihvatljiva je upravo temeljem vjerodostojnog svjedočenja i iskaza svjedoka Dmitra Višnjića koji je sa 100%-tnom sigurnošću potvrdio da je kritične večeri oko ponoći na kontrolnom punktu na Koranskom mostu zaustavio crni mercedes za čijim upravljačem je bio upravo okrivljenik i kojeg je upitao kuda su krenuli pa mu je isti odgovorio da imaju ranjenih u Cetingradu i da s doktorom idu na intervenciju. Svjedok je bio decidan u tvrdnji da su upravo okrivljenici bili u maskirnim odorama, dakle vojnim, te da je u vozilu bio Pekeč Predrag i dr. Krušić, a koje sve osobe je osobno poznao. Ovaj sud nema razloga da ne vjeruje iskazu ovog svjedoka koji je okolnosno opisao zaustavljanje i prepoznavanje navedenih osoba te opisao rad i kontrolu na punktu kako kontrolu vozila tako i osoba. Također je isti svjedok nesporno potvrdio da za oko pola sata iz pravca Cetingrada se pojavilo isto vozilo te da prilikom ponovne kontrole u vozilu više nije bilo dr. Krušića. Nadalje, nesporno je a što i sam II okr. priznaje da je zajedno sa I okr. došao pred Dom zdravlja i potražio pok. doktora, a što potvrđuje i medicinska sestra Tatjana Trbojević. Međutim, upravo je indikativno da su tada kazali da nije potrebno da ide sa njima medicinska sestra iako je rečeno da imaju više ranjenika. Naime, ukoliko bi bilo više ranjenika tada bi bilo vrlo logično da radi pružanja pomoći sa njima ide medicinska sestra, a sve to govori u prilog prethodnom dogovoru okrivljenika glede lišenja života pokojnog doktora. Isto tako kada bi bilo točno da je okrivljenik Grubješić te večeri zbog pijanstva otišao spavati a da je vozilom upravljao I okrivljeni Pašić, tada zasigurno ne bi za oko pola sata mogao vratiti liječničku torbu dr. Krušića u ambulantu u koju se vratio zajedno sa Predragom Pekeč. Upravo ista svjedokinja Tatjana Trbojević potvrđuje da se u ambulantu vratio osobno II okrivljenik sa Predragom Pekečom noseći torbu i da ga je ista upitala, gdje je doktor, te da je nato odgovorio da će isti doći. Sve te okolnosti govore u prilog neistinosti i neuvjerljivosti obrane II okrivljenika, dok se obrana I okrivljenika nije mogla preispitati obzirom da se istome sudi u njegovoj odsutnosti. Iz navedenoga proizlazi da su Pašić Zdravko i Milan Grubješić kritične večeri vozilom Grubješić Milana, crnim mercedesom koji je bio mobiliziran, došli u Dom zdravlja po dr. Krušića te ga na prijevaru odveli iz

Doma tvrdeći da imaju povređene i da im treba liječnička pomoć. Nesporno proizlazi da su zajedno s doktorom i Predragom Pekeč prešli Koranski most te krenuli u pravcu Cetingrada i ubrzo se vratili iz istog pravca ali sada bez doktora. Utvrđeno je da je okr. Grubješić u Dom zdravlja vratio doktorsku torbu koju je sa sobom ponio dr. Krušić. Također je nesporno da je iduće jutro ispred ugostiteljskog objekta "Suzi" pronađen sav izrešetan dr. Krušić. Kako je već ranije navedeno rane na tijelu oštećenika nanijete su iz dva pravca pa se objektivno daje zaključiti da su pucale dvije osobe iz vatrenog oružja sa namjerom da istog liše života. Nesporno proizlazi iz iskaza svjedoka Tatjane Trbojević da vrativši se u Dom zdravlja da joj je Pekeč Predrag na pitanje kada je ponovila gdje je doktor, da je isti odgovorio, doktor je ubijen i da je izgledao potpuno uznemiren, prestrašen i da ju je molio da nikome ne reče da je on išao u automobilu sa Pašićem i Grubješićem. Kako su okrivljenici jedine osobe koje su zadnje bile u kontaktu s doktorom, a nakon toga je ovaj pronađen mrtav jedini logički zaključak jest da su ga oni ubili, a to indirektno potvrđuje i činjenica da je zbog tog djela protiv njih i u tadašnjoj SAO Krajini vođen kazneni postupak, ali cijeli originalni spis nije moguće pronaći već samo dijelove koji prilaže spisu.

Proizlazi da je I okr. Pašić prije radio u miliciji SAO Krajine ali je zbog svoje nasilnosti bio izbačen a kako je nesporno da je bio u maskirnoj uniformi i zadužen automatskom puškom i pištoljem te došao do II okrivljenika i kazao mu da su njihovi ranjeni u Cetingradu očito je da je bio pripadnik određenih paravojnih formacija na tom području dok iz dokumentacije kao i iskaza svjedoka Mane Čokeša u istražnom postupku II okrivljenik kao direktor Komunalca jasno da je bio pripadnik općinske vlasti jer se takova glavna zaduženja ne daju osobama u koje se nema povjerenja. Nije potrebno da bi II okrivljenik bio nesporedno član ratnog predsjedništva već je dovoljno da je bio član općinske vlasti no također je nesporno da je isti bio zadužen maskirnom uniformom a što govori da je pripadao također vojnim postrojbama, što sam niti ne negira govoreći da je već u Vojniću bio mobiliziran a potom prebačen u Slunj. Kako je neposredno u Slunju komunicirao sa predsjednikom ratnog predsjedništva Milom Bosnićem koji mu je dao navedeno zaduženje a u Vojniću je vozio kako sam kaže "od generala na niže" to je jasno da je bio osoba od povjerenja jer mu ne bi bili takovi glavni zadaci povjereni ako ne bi bio u dovoljnoj mjeri provjeren. Dakle, isti obnašajući navedene funkcije nisu imali nikakvih razloga za lišavanje života dr. Krušića osim činjenice što je isti bio po nacionalnosti Hrvat pritom liječnik koji ni na koji način nije sudjelovao u ratnim sukobima pa je više nego očigledno da se u konkretnom slučaju radi o ratnom zločinu.

Prema čl. 3. IV. Ženevske konvencije od 12. kolovoza 1949. godine, a koji je zajednički svim Ženevskim konvencijama od 12.8.1949. godine u slučaju oružanog sukoba svaka stranka dužna je primjeniti barem ove odredbe: 1) među ostalim s osobama koje izravno ne sudjeluju u neprijateljstvima zabranjeni ostaju u svako doba i na svakom mjestu između ostalog slijedeći čini: a) nasilje protiv života i tijela, osobito sve vrste ubojstava, sakaćenja, okrutnog postupanja i mučenja.

U članku 4.st.2.t. a) Dopunskog protokola Ženevskih konvencija od 12. kolovoza 1949. godine o zaštiti žrtava nemeđunarodnih oružanih sukoba (Protokol II) usvojenog u Ženevi 8. lipnja 1977. godine izrekom se navodi: "....zabranjeni su i ostaju zabranjeni u svako doba i na svakom mjestu ovi čini: a) nasilje protiv života, zdravlja, fizičkog i mentalnog blagostanja osoba, osobito ubojstvo, te okrutni postupci....".

Da se radi o ratnom zločinu potvrđuju činjenice da su rat i ratni sukobi trajali jer su međusobna razračunavanja i oružani sukobi započeti daleko ranije a općina Slunj kao i grad bio je okupiran 16.11.1991.g. od tzv. SAO Krajine, koja je i uspostavila svoju vlast na tom području. U postupku je utvrđeno da su okrivljenici postupili suprotno odredbama navedene Ženevske konvencije i citiranog Dopunskog protokola i time se sasvim sigurno i očigledno ogriješili i o odredbe međunarodnog prava. Ratni zločin protiv civilnog pučanstva pretežitim dijelom obuhvaća kršenje zabrana postupaka predviđenih Ženevskim konvencijama i Dopunskih protokola ovih konvencija. Za ovo djelo je značajno da se čini u vrijeme rata ili međunarodnog ili nemeđunarodnog oružanog sukoba ili okupacije. Radnja ima blanketni značaj, jer je njen bitni normativni sastojak kršenje pravila međunarodnog prava. Čl. 120.st.1. OKZRH inkriminira da ratni zločin protiv civilnog stanovništva čini onaj tko civilno stanovništvo ubija, pa je više nego očigledno da su okrivljenici svojim postupcima tj. na opisani način lišenjem života liječnika dr. Dragutina Krušića uz prethodni dogovor, postupajući prijevarno a sve samo zato što je osoba hrvatske nacionalnosti ostao na okupiranom području i to za vrijeme ratnih sukoba ostvarili bitna obilježja utuženog kaznenog djela.

Prilikom odmjeravanja kazne sud nije raspolagao sa osobnim podacima za I okrivljenika tako da mu nije mogao posebno cijeliti neke olakotne okolnosti no kako su obojica okrivljenika bila u prethodnom dogovoru i izvršili kazneno djelo to smatra da su i njihove krivnje istoga obujma pa je stoga i izrekao identične kazne zatvora. Međutim, za II okrivljenika potrebno je navesti da prilikom određivanja visine kazne mu je sud cijenio kao olakotne okolnosti raniju neosuđivanost kao i okolnost da je vodio brigu o bolesnoj majci. No način izvršenja kaznenog djela, odvođenje oštećenika na prijevaran način kao i sama likvidacija su utjecale na visinu izrečene kazne za koju ovaj sud cijeneći nastupjele posljedice, tj. smrt jedne osobe, civila, smatra da će istom biti postignuta svrha generalne i specijalne prevencije kao i opća svrha kažnjavanja.

U izrečenu kaznu zatvora II okr. je uračunato vrijeme provedeno u pritvoru, a budući je isti već dulje vrijeme bez prihoda to je udlučeno da trošak kaznenog postupka pada na teret proračuna.

U Karlovcu, 16. studenog 2001.

ZAPISNIČAR:

Alma Starešina,v,r,

PREDSJEDNIK VIJEĆA:

Mladen Kosijer,v,r,

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana računajući od dana primitka pismenog otpravka ove presude. Žalba se podnosi putem ovog suda Vrhovnom sudu Republike Hrvatske u tri istovjetna primjerka.

DNA:

1. ŽDOK-K-DO-3/01

② I okr. Milan Pašić, oglasna ploča suda

3. II okr. Milan Grubješić, Okr. zatvor Karlovac

4. Branitelj Hasan Karajić, odvjetnik iz Karlovca

5. Branitelj mr. Dragan Milačić, odvjetnik iz Zagreba, Kneza Borne 7

6. Branitelj Gordana Herljević, odvjetnica iz Zagreba, Boškovićeve 12

7. Dragica Majurec, 33000 Virovitica, Bogdaničeva 14

Za točnost otpravka ovlašteni službenik

Nada Tonšetić